

Arrest

nr. 313 698 van 30 september 2024
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANDECASTEELE, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn.

Verzoeker kwam de Schengenzone binnen via Nederland met een visum type C.

Op 30 oktober 2023 vroeg verzoeker een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging met een Nederlandse vrouw, verblijvende in Arendonk. Bij de aanvraag diende verzoeker een in Suriname afgesloten huwelijksakte in.

Op 7 maart 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf voor meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 30 april 2024 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Kempen Noord-Oost op 30/04/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de heer: naam: (...)
voornaam: (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Suriname*

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

Betrokkene kwam in oktober de Schengenzone binnen via Nederland met een visum type C geldig 30 dagen voor familiaal bezoek. Op 30/10/2023 ontving hij een aankomstverklaring van de gemeente Arendonk. Op diezelfde dag vroeg hij meteen een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging aan met een Nederlandse in Arendonk verblijvende onderdane en diende een in Suriname afgesloten huwelijksakte daarbij in. Deze akte werd echter, na negatief advies van het parket van de procureur des Konings Antwerpen, afdeling Turnhout dd. 20/02/2024 dat oordeelde dat minstens een van de partners het huwelijk had afgesloten niet met het oog op het aangaan van een duurzame relatie, maar met het oog op het creëren van een opening tot verblijfsrecht, geweigerd door de gemeente Arendonk, met andere woorden: het huwelijk werd niet erkend door België. Deze weigering geldt als een indicatie dat er geen gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM en er is bijgevolg geen sprake van een schending daarvan. De aanvraag tot gezinshereniging werd op 07/03/2024 door de DVZ afgesloten met een bijlage 20. Betrokkene diende hiertegen geen beroep in, en hem werd vervolgens een bevel betekend op 18/04/2024. Voor zover zij daadwerkelijk (nog steeds) een duurzame, affectieve relatie zouden onderhouden, is er niets dat hen belet hun gezinsleven verder te onderhouden in een land waartoe zij beide gemachtigd zijn te verblijven. Betrokkene en zijn aangeduide partner kunnen bovendien indien gewenst, en in afwachting van een legale terugkeer van betrokkene, contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart verder geen minderjarige kinderen, noch familie in België te hebben. Hij verklaart last te hebben van zijn bloeddruk. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10/04/2024 dat hem betekend werd op 18/04/2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10/04/2024 dat hem betekend werd op 18/04/2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij in België wenst te blijven om bij zijn partner te blijven. We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij last heeft van zijn bloeddruk. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10/04/2024 dat hem betekend werd op 18/04/2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (...), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Kempen Noord-Oost, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 30/0444/20204.”

Op 30 april 2024 legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod op (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissing diende verzoeker eveneens een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer RvV 315 707.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

Verzoeker licht zijn middelen toe als volgt:

“1.

Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig.

Dat de draagkracht slat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

2.

Dat in casu de bestreden beslissing ontoereikend gemotiveerd wordt.

Inderdaad, wordt de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt :

“Een schending van artielen[sic] 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt”.

Verzoeker werd manifest niet op een rechtmatige voldoende wijze gehoord voordat de bestreden beslissing genomen werd (RvS, n°233.257 dd. 15 december 2015) en zeker niet overeenkomstig de specifieke waarborgen die aan een persoon van zijn geestelijke toestand (ten gevolge van de detentie) dienen te worden toegepast. Verzoeker beschikt over beperkte communicatiemiddelen onafhankelijk van de taal die wordt gebruikt.

3.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen [...]” RvS (7e k.) nr. 252.289, 2 december 2021 (VZW PARC DES EXPOSITIONS DE BRUXELLES-TENTOONSTELLINGSPARK VAN BRUSSEL-BRÜSSELER MESSEGELÜNDE-BRUSSELS EXHIBITION CENTER (BRUSSELS EXPO) / GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR), TROS 2022 (samenvatting DE COCK, W.), afl. 105, 105.

In casu, weigerde de verwerende partij om een in casu een grondige analyse uit te voeren met betrekking tot de het in België lokaliseerde gezinsleven van verzoeker.

4.

De elementen waarop de bestreden beslissing werd genomen zijn niet toereikend bewezen en het bewijs van het waarborgen van de fundamentele rechten van verzoeker in het proces van vaststelling van bovenvermelde feiten zijn geenszins aangetoond.

5.

Door zijn geestelijke en psychologische toestand, is de uitvoering van de bestreden beslissing in strijd met artikel 3 en met artikel 8 EVRM.

Inderdaad, uit de bijgevoegde stukken blijkt dat verzoeker familieleden heeft die over geldige Belgische verblijftitels en rechten om in België te verblijven beschikken, namelijk zijn partner.

De beslissing is bijgevolg in strijd met art. 3 [sic] EVRM.

6.

Overwegende dat artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 vereist dat: "..."

Overwegende dat deze vereiste voldoet eveneens aan de verplichting van lidstaten van het EVRM om het gezinsleven niet onevenredig aan te tasten bij het uitvaardigen van een verwijderingsbevel of een beslissing tot het beëindigen van verblijf of een inreisverbod.

Dat deze vereiste, die uit artikel 8 EVRM voortvloeit, deel van een gevestigde rechtspraak maakt inzake verwijderingsmaatregelen. Verzoeker maakt al deel uit gezinsstructuur in de zin van artikel 8 EVRM die in België langdurig gelokaliseerd is. ((Kroon and Others v. the Netherlands ; Vallianatos and Others v. Greece [GC], Pini and Others v. Romania)

De beslissing is bijgevolg in strijd met art. 8 EVRM."

In de aanhef van het eerste middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel zonder toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen schendt. Dit onderdeel van het eerste middel is daarom onontvankelijk.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing steunt op een motivering in rechte en in feite. Voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft de gemachtigde voor artikel 7, alinea 1 van de Vreemdelingenwet gekozen als rechtsgrond. Verder steunt de gemachtigde ook op motieven in feite, respectievelijk het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder de bij artikel 2 vereiste documenten. De gemachtigde steunt de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan in rechte op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en wijst er in feite op dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Ook de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt de iure en de facto gemotiveerd. Verder motiveert de gemachtigde ook uitdrukkelijk over de artikelen 3 en 8 van het EVRM en over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het bepaalde in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker betwist eveneens dat de motieven afdoende zijn, in het licht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Hij betreft dit op de beoordeling door de gemachtigde van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Dit wordt infra in het licht van die verdragsbepalingen onderzocht.

Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, stelt verzoeker dat hij "niet op rechtmatige voldoende wijze" werd gehoord voordat de bestreden beslissing werd genomen en dat hij over "beperkte

communicatiemiddelen [beschikt] onafhankelijk van de taal die wordt gebruikt". De Raad wijst erop dat het hoorrecht als recht op behoorlijk bestuur het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan verweerder in de nota met opmerkingen worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering op te leggen, had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In casu blijkt uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier dat verzoeker voorafgaand aan het bevel werd gehoord. In het administratief dossier vindt de Raad het document "volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht" terug, waarin de vragen en antwoorden van verzoeker zijn opgenomen. Het verhoor heeft in het Nederlands plaatsgevonden zonder de aanwezigheid van een tolk. Uit de vraagstelling blijkt dat verzoeker tijdens zijn verhoor voldoende mogelijkheden heeft gehad om zijn situatie toe te lichten. Er blijkt eveneens uit voormeld verslag dat verzoeker op de hoogte werd gesteld dat hij werd gehoord in het kader van een beoogde gedwongen verwijdering en het opleggen van een inreisverbod, de relevante vragen aangaande de duur van verblijf, de reden van verblijf, de redenen van verzet tegen vertrek, de gezondheidstoestand, het gezinsleven in België en in het herkomstland werden gesteld en er blijkt niet dat er zich problemen voordeden op vlak van taal, zodat de Raad niet kan volgen in het betoog aangaande de beperkte communicatiemiddelen. Er weze aangestipt dat verzoeker afkomstig is uit Suriname, en een (al dan niet schijn)huwelijk is aangegaan met een Nederlandse dame, zodat hij sowieso geen problemen kan voorhouden met een gehoor in het Nederlands.

Verzoeker stelt dat het gehoor niet rechtmatig is verlopen omdat er geen specifieke waarborgen werden toegepast voor iemand met een problematische geestelijke toestand, als gevolg van de detentie. Echter op geen enkel ogenblik heeft verzoeker kenbaar gemaakt dat hij psychologische problemen had. De medische elementen die verzoeker wel heeft aangehaald, hadden betrekking op cardiovasculaire aandoeningen. Ook thans brengt verzoeker geen begin van bewijs voor van zijn mentale toestand.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde geen grondige analyse heeft uitgevoerd van zijn in België gelokaliseerd gezinsleven. Nochtans is de gemachtigde uitgebreid ingegaan op de relatie van verzoeker met de Nederlandse vrouw met wie hij een gezinshereniging beoogt. Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde zich niet afdoende heeft geïnformeerd over het gezinsleven om met kennis van zaken te kunnen oordelen. Verzoeker laat de motieven van de gemachtigde volledig onbesproken. Verder betwist verzoeker ook niet dat hij geen minderjarige kinderen, noch andere familieleden in België heeft.

Met dit betoog kan hij bijgevolg geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk maken.

Verzoeker wijst in zijn betoog aangaande artikel 8 van het EVRM op het feit dat hij familieleden heeft die over een geldige Belgische verblijfstitel beschikken, meer bepaald zijn partner. Verder haalt hij aan dat hij in België deel uitmaakt van een gezinsstructuur die in België langdurig gelokaliseerd is.

Wat betreft zijn gezondheidstoestand wijst hij wederom op zijn geestelijke en psychologische toestand.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kijkt de Raad in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing het volgende heeft gemotiveerd wat betreft het gezins- en familieleven: *"[...] Op 30/10/2023 ontving hij een aankomstverklaring van de gemeente Arendonk. Op diezelfde dag vroeg hij meteen een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging aan met een Nederlandse in Arendonk verblijvende onderdane en diende een in Suriname afgesloten huwelijksakte daarbij in. Deze akte werd echter, na negatief advies van het parket van de procureur des Konings Antwerpen, afdeling Turnhout dd. 20/02/2024 dat oordeelde dat minstens een van de partners het huwelijk had afgesloten niet met het oog op het aangaan van een duurzame relatie, maar met het oog op het creëren van een opening tot verblijfsrecht, geweigerd door de gemeente Arendonk, met andere woorden: het huwelijk werd niet erkend door België. [...]"*

Er blijkt aldus dat de gemachtigde geen beschermingswaardig gezinsleven heeft weerhouden. De Raad acht dit niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk. Er blijkt immers uit het administratief dossier dat verzoeker op 30 oktober 2024 een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging indiende in functie van zijn echtgenote. Het parket heeft in het kader van deze aanvraag een negatief advies gegeven omwille van mogelijke domiciliefraude, onsamenhangend ontmoetingsverhaal en niet gestaafd relatieverloop, tegenstrijdigheden en onwetendheden en een gebrek aan relatiebewijzen. In het negatief advies van het parket dat wijst op de aanwezigheid van een schijnhuwelijk valt o.a. het volgende te lezen: *"Op het adres van mevrouw stonden tijdens bepaalde periodes 11 of 12 personen ingeschreven. Dit is volgens de politie echter niet mogelijk, gezien de indeling van de woning. Er is hierdoor mogelijks sprake van domiciliefraude in hoofde van mevrouw. Dit doet afbreuk aan haar geloofwaardigheid en geeft blijk van een frauduleuze ingesteldheid. [...] Betrokkenen leerden elkaar in Suriname kennen [...]. Volgens mevrouw hebben ze enkel afgesproken in de uitgangsbuurt, een hotel, bij de broer en als laatste heeft meneer haar naar de luchthaven gebracht. Meneert zegt hier evenwel niets over. [...] Mevrouw verklaart dat de aanvraag van meneer in januari 2019 werd opgestart, terwijl ze elkaar pas in november 2019 zouden hebben leren kennen. [...] Meneer verklaart dat er nog een kindwens is, mevrouw zegt dat ze geen kinderen meer wil. Ze heeft er namelijk 6 bij 3 verschillende vaders. De dag voor het verhoor zegt meneer dat mevrouw in de voormiddag ging werken en dat ze nadien tv keken en zijn gaan slapen. Volgens mevrouw stond ze echter met de late en is ze pas om 14 uur gaan werken. [...] Meneer denkt dat mevrouw voor een firma werkt, maar mevrouw is eigenlijk zelfstandig en heeft een eenmanszaak. [...] De paar ongedateerde foto's die in het dossier zitten tonen evenmin aan dat betrokkenen een duurzame en affectieve relatie met elkaar hebben. Bovendien zijn de foto's terug te leiden naar slechts een aantal momenten."*

Op basis van dit advies wordt de rechtsgeldigheid van het huwelijk betwist en werd het niet erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Verzoeker gaat in het geheel niet in op de motieven van de gemachtigde aangaande het schijnhuwelijk.

Ondanks het feit dat de gemachtigde het beschermingswaardig gezinsleven niet weerhoudt, is hij toch verder overgegaan tot de volgende motivering en belangenafweging:

“Voor zover zij daadwerkelijk (nog steeds) een duurzame, affectieve relatie zouden onderhouden, is er niets dat hen belet hun gezinsleven verder te onderhouden in een land waartoe zij beide gemachtigd zijn te verblijven. Betrokkene en zijn aangeduide partner kunnen bovendien indien gewenst, en in afwachting van een legale terugkeer van betrokkene, contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Betrokkene verklaart verder geen minderjarige kinderen, noch familie in België te hebben.”

De Raad stelt vast dat op basis van het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn partner elkaar hebben leren kennen in Suriname en dat ze aldaar in het huwelijk zijn gestapt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker en zijn partner in het kader van de aanvraag gezinshereniging vliegtuigtickets van de partner richting Suriname hebben voorgelegd. Dit duidt erop dat zij reeds in het verleden in staat zijn geweest hun relatie in Suriname te onderhouden. De gemachtigde wijst er verder nog op dat in afwachting van een legale terugkeer van verzoeker hij en zijn partner contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker gaat bovendien wederom niet in op de voormelde belangenafweging. Op die wijze toont hij niet aan dat de belangenafweging die door gemachtigde werd gedaan kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat de verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een ongestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In het verzoekschrift stelt verzoeker enkel dat *“door zijn geestelijke en psychologische toestand de uitvoering van de bestreden beslissing in strijd [is] met artikel 3 en met artikel 8 EVRM”*. Tijdens zijn gehoor verklaart hij enkel cardiovasculaire problemen te hebben, als een vergroot hart en hoge bloeddruk. Verder dan de stellingen over geestelijke problemen, die voor het eerst worden aangehaald in het verzoekschrift, komt verzoeker niet. De Raad moet vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling wanneer hij terug zal moeten gaan naar Suriname. Verzoeker staft zijn beweringen niet met medische attesten noch brengt hij enig ander begin van bewijs aan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*

Verzoeker stelt enkel dat deze bepaling eveneens de lidstaten verplicht om het gezinsleven niet onevenredig aan te tasten bij het uitvaardigen van een verwijderingsbevel of een inreisverbod. Zoals hoger toegelicht in het licht van artikel 8 van het EVRM kan in casu niet vastgesteld worden dat het gezinsleven dat verzoeker aanhaalt onevenredig is aangetast. Ook wat betreft de gezondheidstoestand kan naar het voorgaande worden verwezen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

De middelen zijn, deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot

nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES